

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1479. usque ad annum 1494

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118340

§. 7. Obsidionis castra in urbem mutata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66444](#)

Sæcul. XV.
A. C. 1491.

duxit. Cunctis igitur copiis in unum collectis obsidioni datum est initium, ac primo scrobes, viasque excavatas unacum Tablattæ ponte occupant, ut inde exercitus in plana Regionis expeditius procurrere posset; postmodum castra metantur ab urbe uno lapide dissipata, firmo statuentes animo, se nunquam, nisi prius expugnata Granata Metropoli, inde recessuros; igitur præcipiti opera munimenta erigunt, vixque laborem absolvunt, cum Isabella Castellæ Regina unacum regia scbole ad castra perveniret, certum, deliberatumque sibi habens, nullatenus ex illis, nisi capta urbe recedere. Referunt Historicorum nonnulli, Reginam ad castra convolasse, ut Ferdinandi Regis consilia dissiparet, qui quidem Granatæ Regnum Castellano imperio adjungi conserat, tanta vero repugnantia, ut suspicandi ansam daret, perinde ac si illud pro jure suo, cum totius exercitus sui arbiter esset, sibi soli vindicare moliretur, quinimo non desunt, qui affirmant, quod Ferdinandus id agere conatus sit, imo re ipsa executus fuisset, nisi Consalus omnia Regis consilia evertisset.

§. VII.

Obsidionis castra in urbem mutata.

Raynald hoc ann. n. 3. & 4. Prima, quæ Reginæ adventus diem sequebatur, nocte flamma Isabellæ tentoriam

torium corripuit, ac continentis incendio Sæcul. XV.
A.C. 1491. plura alia magis vicina absampsit; unde provide cautum, ut casæ ex lateribus erigerentur tegulis cooperatae, quæ viarum intervallis, ad instar justæ urbis, ordine suo distinquerentur. Datum, acceptumque negotium, & quodvis agmen suam regionem incredibili celeritate construere festinabat, moxque, ubi castra erant, urbs exurgebat turribus, mœnibus, ac profunda fossa circumcincta, & in quatuor præcipuas plateas, quæ ad quatuor urbis portas ducerent, distincta. Hoc opportuno necessitatis ingenio simul obviabatur, & periculo incendi, & ferme affiduis obfessorum eruptionibus. Accesit alia fuscipendi operis ratio; Ferdinandus enim mente prospexerat, obsidionis labores proximam quoque hyemem obtenturos, quare urbis hujus beneficio copias a rigidioris cceli injuriis tueri, consultissimum videbatur. Nova hæc civitas, cui a sancta fide nomen datum est, summopere terrebat obfessos, cum inde fatali rudimento edocerentur, Hispanos animo constituisse, nonnisi expugnata urbe obsidioni finem imponere. Summus Pontifex, cum Reges Catholicos tanta amplificandæ fidei gloria accenos audiisset, hac de caufa ad eos literas dedit, ac amplissimis sacris muneribus omnes & singulos auxit, qui Ferdinando

F f 2

ad

Sæcul. XV. ad tam pium opus subsidia præstarent
A.C. 1491. Data est hæc epistola Romæ die prima
Octobris.

§. VIII.

Granata expugnata.

Marian. lib. Nil magis optabant Mauri, quam ut
25. c. 16. §.
17. Ferdinandum ad hostium munimenta incautius procedentem, ad communis prælii discrimen compellere possent. At tamen Rex, cum sibi persuasum haberet, quod famis violentia sine clavis periculo brevi ditionem extorsura esset, ancpitem certaminis fortunam experiri abhorruit. Nec eum spes sua fefellit; quippe cum Granatensis obsidio diutius, jamque octavum in mensem, diesque decem nimirum a die vigesima sexta Aprilis anni nonagesimi primi supra millesimum quadringentesimum usque ad anni sequentis diem secundam Januarii protraheretur, tandem Mauri pactis conditionibus urbem cedere compulsi sunt, postquam omnia perperssi essent, quæ dirissima famis inclemens inferre solet; unde omni alienorum genere destituti, opis ac consilii inopes, abjecta omnis auxilii spe horrenda mortis præludia experiebantur.

§. IX.

Ditionis pacta.

Ferme solidum bimestre effluxerat, &
necdum ditionis pacta erigi poterant,